

„To se můžeme rovnou zabít.“ Markéta Šichtařová smetla plány. Bruselu i Fialy

- CZ24 News | 11. července 2022

ČESKO: Žádný důvod k jásotu pro Česko není, že Evropský parlament ponechal jádro a plyn mezi zelenými, finančně zvýhodňovanými zdroji. „Česká republika považuje jadernou energii za ekologickou už roky. Máme být rádi za to, že nám někdo cizí ‚povolil‘ něco, co my nepovažujeme za špatné a do čeho mu vůbec nic není?“ diví se Markéta Šichtařová takovému přístupu. Podobně otevřeně komentuje zelené plány nizozemské vlády, která rozhodla snížit stavy skotu o 30 %. „Proč končit u krav? Lidstvo by nejvíc snížilo emise dusíku, pokud by spáchalo hromadnou sebevraždu, ne?“ glosuje ekonomka ekologické šílence.

Za malé vítězství v sérii porážek označil europoslanec Alexandr Vondra rozhodnutí Evropského parlamentu ponechat jádro a plyn mezi zelenými, finančně zvýhodňovanými zdroji. Těmi prohami minil mimo jiné zákaz spalovacích motorů od roku 2035 a rozšíření emisních povolenek i na bydlení. Není to ale pro Česko docela velká výhra?

Česká republika považuje jadernou energii za ekologickou už roky. Máme tedy chápat jako vítězství, že někdo jiný rozhodl o nás a „povolil“ nám nadále naši energii považovat za zelenou? Odmítám tuhle terminologii. Je to takové neurolingvistické programování. Máme být rádi za to, že nám někdo cizí povolil něco, co my nepovažujeme za špatné a do čeho mu vůbec nic není. Super.

Přestože se počítalo s tím, že hlasování bude těsné a bude záležet na každém hlasu, trio českých pirátských europoslanců Markéta Gregorová, Marcel Kolaja a Mikuláš Peksa hlasovalo proti. Vadilo jim, že by se na fosilní plyn pohlíželo jako na udržitelný zdroj energie. Navíc výjimku pro plyn podle nich prosadili mimo jiné ruští lobbisté a znamená podporu války. Zaslouží si kritiku, která na ně poté dopadla, že svým postojem ohrozili českou ekonomiku i energetiku, nebo bychom si do budoucna poradili, i kdyby jádro a plyn nebyly zahrnuty mezi zelené investice?

No tak zmíněné trio vidí ruského lobbistu i v krabičce od sirek. A že levičáčtí piráti nerozumí ekonomice a našim zájmům, to také nepřekvapí, protože to je definičním znakem levice. Jakmile člověk začne rozumět ekonomice, z levičáka se stává pravičák a zaniká pirát. Spíš mě tedy překvapuje, že to někoho překvapuje.

Na konferenci ve švýcarském Luganu, která se zaměřila na rekonstrukci Ukrajiny, přednesl ukrajinský premiér Denys Šmyhal návrh na rozdělení jednotlivých regionů Ukrajiny mezi západní země, které se budou podílet na obnově válkou zničené země. Na Česko vyšel Luhansk a na Polsko Donbas, tedy dvě z nejvíce pomáhajících zemí „vyfasovaly“ okupované oblasti, u nichž je malá šance na to, že by se z nich ruská armáda stáhla. Když se na to podíváme z různých úhlů pohledu, lze litovat, že se českým firmám značně sníží možnost zapojení do poválečné obnovy, jak si ještě před konferencí sliboval premiér Petr Fiala?

Víte, mě docela překvapuje, že se na to někdo dívá jako na „možnost zapojení do poválečné obnovy pro české firmy“. Já to spíš vnímám jako: „Tak tady nás máte, postarejte se o nás, zachraňte nás“. Je v tom nějaký podtón, který mi vadí. Je v tom jakýsi podtón nárokovosti. Takhle přeci ekonomika fungovat nemá. Země, která je po válce na hadry, by se měla otevřít světu – celému světu. Odbourat restriktce pro pohyb zboží, služeb, lidí, kapitálu. A nechat zahraniční firmy, aby v ní dobrovolně

investovaly. Všude. Kdekoliv, kde zahraniční firma uzná za vhodné investovat.

Tenhle přidělový systém nemá nic společného s nějakou ekonomickou efektivitou a spolehlivě zabije jakoukoliv upřímnou chuť pomoci a investovat. Máme tomu snad rozumět tak, že pokud vlastním jako Čech firmu, která – kupříkladu rozumí sklářství – a chce se spojit a investovat se sklářskou firmou na Ukrajině, která sídlí na západu země, že NESMÍ? Ale že se od nás OČEKÁVÁ, že budeme automaticky bez ohledu na naše přirozené schopnosti a komparativní výhody povinně investovat jen do jednoho přiděleného regionu?! Takhle to fungovat prostě nebude; tohle je k ničemu. Pro nás i pro ně.

Poprvé od roku 1991, tedy po více než 30 letech, byla letos v květnu hodnota německého vývozu nižší než hodnota dovozu. Podobný vývoj lze pozorovat i v zahraničním obchodě Evropské unie jako celku, bilance EU se do záporných čísel dostala už v prvním čtvrtletí. Bývalý guvernér ČNB Miroslav [Singer ve svém komentáři](#) pro SZ konstatoval, že exportní schopnost Německa byla v podstatě až dodnes považována za něco vnitřně daného a neměnného, a zamyslel se nad tím, co to může znamenat nejen pro německou, ale i evropskou ekonomiku. Dá se z květnového německého deficitu usuzovat, co se bude dít dál?

Tady jde víceméně o finanční jev. Dovoz roste hlavně proto, že jsme závislí na dovozu energií, typicky ropa, plyn, ale i třeba dalších surovin. A vzhledem k inflaci jejich cena globálně roste. Takže i když objemově dovezeme třeba plynu stejně, hodnotově je ho více. Takže odtud plyne právě hlavní důvod.

Druhým důvodem je to, co tvrdím už velmi dlouho, totiž že Evropa svou vlastní vinou ztrácí konkurenceschopnost. Sama na sebe uvaluje například zelené ideologické nesmysly, tím tak prodražuje svou produkci, že její auta jsou naprosto nekonkurenceschopná. Proč by někdo kupoval v zahraničí předražená auta vyžadující fantasmagorické zelené limity? Takže problém je na straně dovozu i vývozu.

Údaje o zahraničním obchodu nemůžeme brát jako příčinu problémů, ale spíš jako důsledek problémů. Otázka tedy nezní tak, co by to znamenalo pro Evropu, pokud by nadále víc dovážela, než vyvážela. Kauzalita je jiná. O čem to svědčí, že Evropa víc dováží, než vyváží? A odpověď je: Svědčí to v tom, že už ekonomicky postoupila dostatečně daleko ve své sebevraždě z ideologických důvodů.

Desítky tisíc farmářů v Nizozemsku protestují proti vládním plánům na snížení emisí dusíku, které zahrnují redukci stavu hospodářských zvířat o 30 % do konce desetiletí. Policie proti nim tvrdě zasahuje, používá slzný plyn a zatýká. Podle průzkumu farmáře už podporuje 45 % dotázaných Nizozemců, ale vláda nekompromisně bojuje proti oteplování planety. Co tomuto násilnému zasahování do podnikání a do způsobu obživy části populace říkáte, a překvapuje vás, že tamní média referují ve smyslu, že nepokoje už dávno překročily zdravou míru a že to už není normální protest, ale útok na demokracii, a že policie a justice musí ukázat, kde jsou hranice?

Proč končit u krav? Lidstvo by nejvíc snížilo emise dusíku, pokud by spáchalo hromadnou sebevraždu, ne? Pojďme se všichni navzájem postrřílet! Ve jménu humanity se pojďme humanitárně zabít!

Lidem chybí skutečné problémy. Proto zaměřují svou pozornost na hovadiny. A politici na té vlně obratně jedou. K tomu se nedá říct nic víc.

Když se politici začali před dvěma týdny vyjadřovat k možnému zavedení sektorové daně pro energetické firmy nebo o možném rozdělení skupiny ČEZ, akcie společnosti zaznamenaly citelný pokles. Od některých ekonomů, ale především od akcionářů zaznělo, že vláda se dopouští poškozování majetku a práv akcionářů. To by měli vládní politici před veřejností své záměry tajit, pokud by jejich vyjádření opravdu měla mít takový dopad?

Především bychom se měli úplně vzdát nápadů na sektorovou daň. Ona má dvě příčiny. Prvním motivem je ohánění se tím, že zachrání státní rozpočet. To je motiv špatný. Státní úředník vždy utratí to, co má k dispozici, a ještě něco navrch. Problém není v příjmech státního rozpočtu, problém je ve výdajích z rozpočtu. Měli bychom propouštět stání zaměstnance, zastavit všechny dotace.

Druhým důvodem volání po sektorové dani je politikum, vytváření společného nepřítele. Odvrátit pozornost rozzuřeného lidu se vždy nejlépe daří tím, že mu předhodíme nějakého fiktivního nepřítele. Amerického brouka. Kulaky. Imperialisty. ČEZ. Ti, kdo na tuhle rétoriku naskočí, si ale neuvědomují, že tím otvírají Pandořinu skříňku. Dneska se budeme zlobit na ČEZ za to, že má zisky, příště se budeme zlobit třeba na farmáře, že mají pole. Potom třeba na pekaře, že mají mouku. Vždyť to není nic jiného než namísto snahy něco sám vyprodukovat svést mizérii vlastního života na ty, kdo něco mají.

ZDROJ: Parlamentní Listy